

PHẬT NÓI KINH PHÁP HẢI
Hán Dịch: Đồi Tây Tấn Sa môn Thích Pháp Cự

Việt Dịch: HT. Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 18 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

---o0o---

Nghe như vậy:

Một thời Phật du hóa ở trên bờ ao Hán Khư Lợi, nước Chiêm Ba, cùng đông đủ chúng đại Tỳ kheo. Bấy giờ vào ngày thứ mười lăm trong tháng, là lúc thuyết giới. Đức Phật ngồi thật lâu mà vẫn im lặng, không thuyết giới. Thị giả A Nan liền sửa lại y phục, quỳ xuống bạch đức Phật rằng:

–Đầu đêm đã qua, nửa đêm sắp đến, đại chúng tập hợp đã lâu, mong đức Thế Tôn không từ mệt mỏi, xin đức Thế Tôn thuyết giới.

Đức Phật vẫn ngồi im lặng.

Chúng tăng ngồi đã lâu, bấy giờ có một Tỳ kheo tên là A Nhã Đô Lô, lại sửa y phục, quỳ xuống bạch đức Phật:

–Đầu đêm, nửa đêm đã qua, bây giờ gà sắp gáy, chúng tăng nhóm họp đã lâu, mong đức Thế Tôn không từ mệt mỏi thuyết giới cho chúng tăng.

Đức Phật vẫn im lặng.

Lại bạch rằng:

–Bạch đức Thế Tôn, sao mai đã mọc, thời giờ sắp qua.

Đức Phật dạy:

-Này Tỳ kheo, hãy lắng nghe trong chúng tăng có kẻ bất tịnh cho nên ta không thể thuyết giới được.

Hiền giả Đại Mục Kiền Liên trong lòng suy nghĩ: “Ta nên định tâm quán xem ai là kẻ bất tịnh”. Ngài Mục Kiền Liên bạch đức Phật:

–Con muốn dùng định tâm quán xem ai là người bất tịnh. Nếu là bất tịnh, con sẽ bảo kẻ ấy ra khỏi chúng.

Đức Phật bảo:

–Người muốn dùng định tâm quán xem ai là kẻ bất tịnh rồi bảo kẻ ấy ra khỏi chúng. Lời nói ấy rất hay, vậy hãy quán sát đi.

Ngài Mục Liên liền dùng định tâm quán sát thấy người đệ tử phạm trọng giới, ngài từ định tâm đứng dậy, đến trước vị Tỳ kheo phạm giới nói rằng:

–Người làm sa môn, phải tôn thờ giới, giới là căn bản, giới giống như cái đầu của con người, giới hạnh của sa môn cần phải thanh bạch giống như nước, như ngọc, đó là tòa ngòai của Như Lai, là chỗ hội tụ của Hiền Thánh, là cứ điểm để vượt qua biển khổ, là chỗ nhóm họp của các vị đạo đức thanh tịnh. Tòa ngòai này giống như rừng chiên đàn, người đã dùng mùi hôi thối của cây Y lan làm đảo loạn sự chơn chánh.

Ngài Mục Liên dùng tay tự kéo người ấy đi ra ngoài và nói:

–Người là người phế thải, không được tham dự vào sự tập hợp thanh tịnh của đại chúng đức Như Lai, không được dùng cái nhà cầu hôi thối, ô uế dự vào sự tập hợp lớn của đại tăng. Biển cả không nhận xác chết hôi thối, người hãy tự suy nghĩ đi, đừng để ô uế chúng Hiền Thánh.

Người ô uế đã đi ra, Ngài Mục Liên bạch rằng:

–Người uế trước đã đi xa, chúng tăng đã thanh tịnh, cúi mong đức Thế Tôn thuyết giới.

Đức Thế Tôn vẫn cứ im lặng. Ngài Mục Liên thấy lạ, quán sát bốn bên, thấy ở tòa trên, Tỳ kheo vừa rời vẫn còn ngồi ở tòa, ngài Mục Liên ra lệnh:

–Ngươi là người phé thải, tại sao không tự đi ra? Tội uest ngươi nặng, ngồi ở tòa này mà làm gì?

Ngài Mục Liên khiến trách nặng, vị ấy mới ra khỏi tòa rồi đi. Ngài Mục Liên lại thưa:

–Bạch Thế Tôn, người ô uest đã ra rồi, đại chúng đã thanh tịnh không còn ô uest nữa, cúi mong đức Thế Tôn thuyết giới, khiến cho chúng tăng được tu tịnh nghiệp.

Đức Phật bảo ngài Mục Liên:

–Từ nay về sau ta không thuyết giới nữa. Các ngươi có thể tự thuyết giới lấy. Nếu ta thuyết giới, người phạm giới ở trong chúng vẫn im lặng, không tự phát lộ tội lỗi mà vẫn dự vào tòa của Như Lai, đó là im lặng vọng ngữ. Nếu im lặng vọng ngữ thì đầu kẻ ấy bể làm bảy mảnh. Đức Như Lai thuyết giới cho đại chúng đâu phải là chuyện dễ. Từ nay về sau ngươi hãy tự thuyết giới.

Ngài Mục Liên bạch Phật:

–Đệ tử nghe đạo, trước tiên nhờ đức Như Lai giáo hóa cho, chớ không phải do đệ tử tự ngộ mà thành đạo. Như Lai là bậc Thánh đức, sâu nặng như trời đất. Lời nói của Ngài thì chơn thật mà cốt yếu, đệ tử dụng tập mà đắc thành đạo quả. Đức Như Lai giống như trời mưa, trăm loài lúa, cây cỏ tươi tốt, không có loài nào không nhờ Ngài mà được phồn vinh. Đệ tử đức mỏng, đạo nhỏ, người không tin phục. Thế Tôn thương xót cho kẻ phàm tục đui điếc mà khiến cho tất cả được an ổn, được đức tin, được chơn chánh, ngộ hầu cứu vớt cái chí của họ.

Ngài Mục Liên ân cần tha thiết thỉnh cầu cho đến ba, bốn, năm lần. Đức Thế Tôn bảo ngài Mục Liên rằng:

–Ngươi vì tất cả mà thỉnh cầu đức Như Lai ân cần cho đến bốn, năm lần, nay ta sẽ vì các ngươi mà thuyết giới. Tăng Pháp của ta giống như đại hải, có tám đức. Các ngươi hãy lắng nghe:

1. Nước trong đại hải không đầy không voi, pháp của ta cũng vậy, không đầy không voi. Đó là đức thứ nhất.
2. Nước thủy triều trong đại hải hễ đúng giờ thì dâng, không có thất thường; bốn bộ chúng thọ giới của ta không phạm cấm giới vì phạm thường pháp. Đó là đức thứ hai.
3. Nước của đại hải chỉ có một vị, không có nhiều vị, hoàn toàn là vị mặn, pháp của ta cũng như vậy, chỉ có vị thiên định, chí cầu tịch định, đạt đến thần thông vậy. Vị của Tứ Đế, chí cầu bốn đạo để mở sự trói buộc vậy. Vị của Đại thừa, chí cầu đại nguyện nhằm độ mọi người vậy. Đó là đức thứ ba.
4. Đại hải đã sâu mà rộng, không có hạn lượng, Tăng Pháp cũng vậy, hết sức thâm sâu vi diệu, tám phương là lớn nhưng không lớn bằng Tăng Pháp, Tăng Pháp rất là to lớn. Đó là đức thứ tư.
5. Ở trong đại hải có kim ngân, lưu ly, thủy tinh, san hô, xa cừ, mã não, ma ni rất tuyệt diệu rất sung mãn, trong Tăng Pháp của ta có ba mươi bảy phẩm đạo quý báu vi diệu, thần túc, sống lâu, bay khắp mười phương, không chỗ nào mà không thỏa thích, chỉ trong nháy mắt mà đã bay khắp cõi Phật, đến cõi thù thắng, có thể lấy đạo của mình hóa độ quần sanh, thanh tịnh Phật độ mình. Đó là đức thứ năm.
6. Ở trong đại hải là chỗ ở của các thần Long như: Ta Kiệt La long vương, A Nậu Đạt Nan Đầu Hòa La Ma Na Tư Y La Mật. Các rồng như vậy có diệu đức khó so lường, có thể tạo ra cung trời, các loại phẩm vật, không ai mà không khát ngưỡng. Tăng Pháp của ta cũng lại như vậy, có bốn đời tám bậc, mười hai hiền giả, Bồ tát đại sĩ ra công giáo hóa vô cùng thiện, vô cùng mỹ. Đó là đức thứ sáu.
7. Biển lớn nuốt trọn trăm sông, vạn dòng nước, nước của sông Hằng, không đâu mà không đổ về, suốt ngày suốt đêm không thể gọi là đầy voi hay tăng giảm chi cả. Trong Tăng Pháp của ta cũng như vậy, dòng Phạm Thích nhập vào Tăng Pháp, bốn họ vọng tộc, hoặc Thích, hoặc Phạm, dòng dõi vua chúa, xả bỏ hào quý thế gian, đi đến nhập vào chánh đạo hóa; công sư, dòng họ nhỏ cũng nhập vào chánh đạo hóa. Chúng tộc tuy khác, đến học tập nơi đại đạo, đồng có một vị, đâu chẳng phải là Thích tử. Đó là đức thứ bảy.
8. Đại hải thanh tịnh, không nhận tử thi, không có các uế trược, chỉ thọ nhận các loài trong biển mà thôi. Tăng Pháp của ta thanh tịnh, cũng như đại

hải không chấp nhận kẻ không có phạm hạnh thanh tịnh, vi phạm giới cấm, ô ứ, nhất thiết không thọ nhận loại người ấy, phải vứt bỏ, phải xa lánh, giống như biển cả không thọ nhận tử thi vậy. Đó là đức thứ tám.

Đức Phật bảo ngài Mục Liên:

–Đại chúng của Như Lai hoàn toàn thanh tịnh, nếu phạm nghiệp cấm giới thì không phải dòng họ Thích nữa. Do đó ta không thuyết giới vậy. Các người hãy khéo cùng nhau sắc chế giới luật cho nhau, đừng để chánh pháp bị hủy diệt.

Đức Phật nói như vậy, các Tỳ kheo hoan hỷ phụng hành.

PHẬT NÓI KINH PHÁP HẢI

--- o0o ---
Hết